

Άποψη έτσι απλά

Συχνά τον τελευταίο καιρό όλο και περισσότερο γίνομαι μάρτυρας μικρών ή μεγάλων συζητήσεων σε προσωπικό, κοινωνικό και επαγγελματικό επίπεδο αναφορικά με την οικονομική κρίση. Οι ερωτήσεις από όλους και προς όλους είναι συνήθως ποιος φταίει για την οικονομική κρίση, πότε θα τελειώσει, τι θα ακολουθήσει και πως μπορεί να αντιμετωπιστεί.

Οι ερμηνείες πολλές άλλοτε ίδιες και άλλοτε διαφορετικές. Ωστόσο το μόνο που είναι σίγουρο και αποτελεί την προσωπική αλήθεια του καθενός, είναι η διαφορετικότητα στην καθημερινότητα του. Είναι βέβαιο πως οι σημερινές συνθήκες ζωής έχουν βοηθήσει αρκετά στο να αντιληφθεί ο καθένας ότι οι ημέρες του παρελθόντος έχουν παρέλθει ανεπιστρεπτή.

Ως μια ωραία ή λιγότερο ωραία ανάμνηση μπορεί να αποτελεί η δεκαετία/ες που έχουν περάσει για τους περισσότερους.

Ευτυχώς λοιπόν σήμερα λόγω της παρούσας κατάστασης έχουν σιγά-σιγά αρχίσει να αποκαλύπτονται οι περισσότεροι ικανοί από τους λιγότερο ή καθόλου ικανούς. Οι περισσότεροι επαγγελματίες από τους ερασιτέχνες. Οι περισσότεροι σημαντικοί από τους λιγότερο σημαντικούς κ.ο.κ.

Η Ελλάδα κατά την ταπεινή μου άποψη έχει χρεοκοπήσει και την ευθύνη της χρεωκοπίας την φέρουν όλοι. Άλλοι σε μεγαλύτερο βαθμό και άλλοι σε μικρότερο. Οι πολιτικοί φάνηκαν ανάξιοι (μικρότεροι) των περιστάσεων και κρίνοντας εκ των αποτελεσμάτων το μεγάλο σφάλμα ήταν ότι οι περισσότεροι από αυτούς έκαναν επάγγελμα την πολιτική. Οι επιχειρηματίες επίσης σε περιόδους οικονομικής ανάπτυξης χωρίς να έχουν την απαραίτητη γνώση-εμπειρία-παιδιά επιδόθηκαν σε άλματα ή «εκτοξεύσεις» χωρίς προηγούμενο. Οι περισσότεροι εργαζόμενοι παρασυρόμενοι από μια πλασματική ευφορία και την «ανάπτυξη» του βιοτικού επιπέδου κάτι που μέχρι τώρα δεν είχαν ποτέ βιώσει (νεοπλουτισμός) επιδόθηκαν σε καταναλωτικά όργανα (σπίτια, αυτοκίνητα, ψυχαγωγία κ.α.) Το κράτος σε ρόλο παρατηρητή αλλά διατηρώντας τη μερίδα του λέοντος στην αδιαφάνεια, διαπλοκή, ανισότητα ...κλείνει πονηρά το μάτι και κάνει συνένοχους όσους το απαρτίζουν. Διότι η μικρογραφία της καθημερινότητας του απλού πολίτη αποτελεί την μεγαλογραφία της εξουσίας (ρουσφέτι, πονηριά, ανισότητα, τυχοδιωκτισμός κλπ).

Ο δρόμος λοιπόν είναι χωρίς γυρισμό, δυστυχώς για μια χαμένη γενιά...με τα δυσκολότερα να έρχονται. Ωστόσο όπως είχε πει και ο Δαρβίνος *"...το ζώο που πρόκειται να επιβιώσει δε είναι ούτε το ποιο μεγάλο (δυνατό) ούτε το ποιο μικρό (αδύνατο), είναι το ποιο ευπροσάρμοστο...."*. Ο άνθρωπος μαθαίνει να προσαρμόζεται.

Ο καθένας οφείλει σε προσωπικό, κοινωνικό, επαγγελματικό επίπεδο να ανασχεδιάσει και αναπροσαρμόσει τον τρόπο ζωής του. Οι νέες γενιές έχουν ένα δύσκολο στοίχημα να κερδίσουν. Το στοίχημα της επιβίωσης.

Είναι ευκαιρία για τους ικανούς να ξεχωρίσουν να τραβήξουν μπροστά χωρίς να έχουν να φοβηθούν τίποτα κλείνοντας τα αυτιά τους στις σειρήνες των media (ΜΜΕ). Με ψυχολογία θετική και γεμάτη αυτοπεποίθηση να χαράξουν νέους δρόμους να δημιουργήσουν, να

καινοτομήσουν να διακριθούν σε μια επίπεδη (flat) κοινωνία όπου επικρατούν οι εικόνες, οι δήμενοι, οι διαπλεκόμενοι, οι γνωστοί και οι χωρίς περιεχόμενο άνθρωποι.

Σάββας Σ. Τσαλουχίδης